

Kateřina B. Pavková

Z KOPCE

Kateřina B. Pavková

Z kopce

Kateřina B. Pavková
Z KOPCE

Vydalo nakladatelství Toman Miloř – Backstage Books
Brigádnická 73, Mokrá hora a Řečkovice, 621 00 Brno
Email: backstagebooks1@gmail.com
Odpovědný redaktor: Hedvika Landová
Obálka: Pavlína Martinů
Sazba: Petr Jančík

Vydání první

© Toman Miloř – Backstage Books, 2016
© Kateřina B. Pavková, 2016

ISBN 978-80-88049—46-3 (formát EPUB)
ISBN 978-80-88049—47-0 (formát MOBI)
ISBN 978-80-88049—48-7 (formát PDF)

„Kdo nepadá, jezdí pod své možnosti.“

Mým rodičům a bratrům.

*Děkuju, že vás mám,
i když jsem kdo ví kde.*

Díly

Upoutávka	9
Epizoda 1: Vrtulník	10
Epizoda 2: Manor 88.....	13
Epizoda 3: Chtěla bych být medvědem	16
Epizoda 4: Nečekaná whisky	19
Epizoda 5: Marianna	23
Epizoda 6: Až na vrchol.....	29
Epizoda 7: Jak Australani zhubli.....	33
Epizoda 8: Silvestr	37
Epizoda 9: Burger, hranolky a pizza	43
Epizoda 10: Na nákupech	49
Epizoda 11: Mission (Im)possible	52
Epizoda 12: Party Bus.....	56
Epizoda 13: Nevím	62
Epizoda 14: Narozneniny.....	64
Epizoda 15: U Biancy v pokoji	68
Epizoda 16: How are you?	69
Epizoda 17: Výzva	75
Epizoda 18: Divočina.....	79
Epizoda 19: Jak jsem se vznášela	82
Epizoda 20: Rocky.....	85
Epizoda 21: Stárnutí je zlovyk	89
Epizoda 22: Jen jeden den v roce.....	92
Epizoda 23: Z kopce	97
Epizoda 24: Martin	103
Epizoda 25: Co teď? A co potom?	105
Velikonoční speciál	
Epizoda 26: Fernie	108
Epizoda 27: V autě.....	112
Epizoda 28: Průměrná teplota.....	115
Epizoda 29: Palačinky.....	117
Epizoda 30: Jaro.....	120
Epizoda 31: Poslední jízda.....	121
Epizoda 32: Trinity street, Vancouver.....	123
Hráli	126
<i>Kateřina B. Pavková</i>	127

Upoutávka

Byl to právě Ralf, koho jednou u večere napadlo, že ze života tady by byl dobrý televizní seriál nebo sitcom. Události se tu, v lyžařském středisku Nakiska, totiž dějí na epizody. Má pravdu. Úplně to vidím.

Je tu všechno: fotogenické prostředí, mladí a sympatičtí hrdinové, životně důležité drby, emoce, alkohol a tak. Extrémní sporty, komická inteligence... Dokonce i na ponaučení na závěr občas dojde. Třeba když jsme vyhráli pizzu za nejlépe uklizené podlaží, ale nikdy jsme ji nedostali. Nebo když místní mini potravinky krachly, protože majitelka vydělávala hlavně na prodeji trávy. A co teprve když se Bianca ztratila po cestě domů z baru, a my ji pak tahali ze sněhu kulečnickovým tágem...

Epizoda 1: Vrtulník

Pokaždé, když čekám na letišti, tak mám chuť nechat si udělat tetování. Přemýšlet jaké a kam mi totiž zabere docela dost času. Dlouhé chvíle na letišti jsou taky dobré na třídění fotek. Asi ale málo létám, netřídila jsem je snad dva roky. Zabírá mi to značný kus disku a svědomí. Neuváženě pokaždé všem naslibuji, že fotky pošlu. A teď se skoro bojím pár lidem ozvat, aby se na ně náhodou neptali.

A když už na letišti nevím coby, jdu testovat parfémy.

Jenže v tomhle ohledu Calgary naprosto zaostává! Oni tu nemají nezdaněný prodej parfémů! Už od Londýna jsem si plánovala, že se nastříkám jak puberták před prvním rande, a dokonce si nějaký parfém i koupím. Ale ten mini pulťák pod jezdíci schody? A nemají nic od *Kenzo*? To je, prosím pěkně, ostuda!

Slečna prodavačka nervózně přešlapovala, jako kdyby měla jít na první rande spíše ona. Testovací papírky rozdávala na příděl a úsměv jeden za týden. Asi jsem to propásla, byl čtvrtek. Mechanicky jsem si koupila flakónek jemně růžové barvy a zklamaně se courala pryč. S takovou mi čas rychle neuteče.

Klouzala jsem se s batohem přes jedno rameno po nablýskané dlažbě příletové haly. Melodie zdobené rolničkami vnucovaly vánoční atmosféru a krámky s medvědama, zasněženýma magnetkama a kloboukama kanadské jízdní policie zdržovaly cestu k východům. Konečně mi odlehlo v uších. Kecla jsem sebou do černého koženého křesílka hned vedle vycpaného grizzlyho.

Jaká je pravděpodobnost, že tu otevřou tetovací salón?

Letištní haly mi připomínají akvárium. Cestující krouží jak zlaté rybky ve vymezeném prostoru s voděodolnou zelení. Vzduchem proudí recyklovaný odvar emocí smíchaný s únavou. Složitá konstrukce sloupů,

bezpečnostních norem a cizích úsměvů hlídá bránu do zbytku světa. Zdá se na dosah, za barevným sklem.

Jsem ráda součástí davu cizinců. Jiný příběh, jiný parfém, jiné tetování...

Kdyby to tetování aspoň nebylo na pořad... Ono je hrozně těžké, chtít něco do konce života. Já mám problém si naplánovat věci jen na příští týden.

Na střední škole jsem napsala slohovku, že budu profesionální sportovkyně a budu žít v horách. Romanticky jsem si představovala srub někde v Gruzii, na úpatí Kavkazu, že budu mít vlastní kozu, helikoptéru a lýtka namakaná z běhání do kopců. Malinko jsem to seškrtila, pravda. Vrtuli mám leda tak, ehm, v zadku, jak by řekl děda. Zato lýtka mám už dávno dokonalá a stěhuji se do hor!

Přibližně před rokem jsem si vytiskla seznam všech olympijských sportů. Zakroužkovala jsem všechny, které můžu začít dělat i později než v šesti letech. Vyškrtila jsem všechny kolektivní, s míčem a nutným každodenním tréninkem. Do závorcky jsem dala ty, které mě nebaví, a zbylo mi tam těchto pět disciplín: horská cyklistika, běžky, snowboarding, veslování a lukostřelba. Na kole a na běžkách sice jezdím ráda, ale na olympiádu to asi nebude. Lukostřelbu můžu dělat i ve čtyřiceti a veslování taky počká.

Vydala jsem se tedy do Kanady jezdit na prkně.

Při celní kontrole jsem do kolonky povolání napsala sportovkyně. To je vůbec poprvé v životě, co jsem se neuvedla jako studentka!

Co kdybych si nechala vytetovat vrtulník?

No jo, ale kam?

Pohlédla jsem ke stropu na zasukovaný systém větrání.

Nevím proč, ale jsem unavená z předstírání, že jsem v pohodě. Ono je to cestování někdy celkem otrava, ne-li utrpení. Za krkem se mi dělají dredy, za nehty mám špínu ze dvou kontinentů a mozek vygumovaný ze všech těch filmů.

Plním si tu sen a přitom ani nevím, v jakém časovém pásmu jsem.

Vlastně jsem čekala, že se ve čtyřiaadvaceti budu mít daleko líp, spokojeněji. Nevím.

Kdy už mi pojede ten autobus?

Podívala jsem se na hodinky, na grizzlyho a vytáhla nořas, že budu třídit fotky.

V příštím díle uvidíte

Jak se přátelství tvrdí mrazem.

Epizoda 2: Manor 88

Toho času bylo venku $-36\text{ }^{\circ}\text{C}$ a bílo po kotníky. Palcové titulky v novinách hlásaly, že i na Sibiři je tepleji. Transkanadská dálnice směrem do Banffu měla v každém směru jeden pruh odhrnutý. Auta poslušně ctily doporučenou rychlost a sníh za nimi jemně prášil. Bělostná pole se rozléta daleko. Slunce zapadalo za Skalisté hory a rádio drmolilo srdceryvné country.

Kam jsem si dala ten foťák?

Řasami jsem ometala okno autobusu a vychutnávala si královské výhledy, když mě z rozjímání probral řidič: „Tady přestupujete,“ zamumlal, „děkujeme, že jste si vybrali naši společnost.“

Předražený autobus společnosti *Brewster*, co se na internetu chlubí svými nezapomenutelnými *Rockies Adventures*, se stočil na parkoviště obrovského kasina hned na úpatí hor. Řidič na sebe hodil bundu o velikosti menšího stanu, rukavice pro horníky, pletenou svářčskou kuklu a šel páčít přimrzlé dveře od úložného prostoru.

„Nebojte se, nezmrznete tady. Někdo pro vás přijede,“ povídá.

Vyložil čtyři krosny, tři kufry, dva snowboardy, dvojce lyže, spočítal si nás jak ovečky před spaním a odjel.

Bylo nás šest, co jsme tam stáli, obskládání zavazadly a omotaní šálami. Jeden kluk a pět holek. Zmrzali jsme jak Eskymákům sánky. Hleděli jsme jeden na druhého, na třetího, na zem, na dálnici, na hory a na západ slunce. Bylo nám jasné, že jedeme stejným směrem. Ale byla taková kosa, že se nikdo neodvážil seznámit. Schovali jsme vlastní identitu za další vrstvy bund, ale i tak nás ledový vítr řezal až do morku kostí.

Ale nám to dobrodružství pěkně začíná.

Stoney Nakoda se jmenovalo to kasino. Zároveň se tak jmenují původní indiáni ze zdejší oblasti. Pláně okolo jim vláda uznala jako jejich autonomní území společně s dalšími výhodami a daňovými úniky. Takže postavit kasino na posvátné půdě byla jasná volba. Jeho betonové hrany a okna do čtverce ale kašlala na pohlednicovou velkolepou scenérii. Asi jako když najdou nádor na plicích nekuřáka.